

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 7 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba – uznając, iż doszło do naruszenia jej praw poprzez rozpowszechnianie pomówień w Internecie – podejmuje działania jednocześnie w celu sprostowania danych i usunięcia treści, a także w celu naprawienia wynikających z nich szkód gospodarczych i krzywd, może żądać przed sądami każdego państwa członkowskiego, na terytorium którego treść umieszczona w sieci jest lub była dostępna, zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody i krzywdy spowodowane na terytorium tego państwa członkowskiego, zgodnie z wyrokiem eDate Advertising (pkt 51, 52) [wyrok Trybunału z dnia 25 października 2011 r., C-509/09 i C-161/10], czy też mając na uwadze wyrok Svensk Handel (pkt 48) [wyrok Trybunału z dnia 17 października 2017 r., C-194/16], powinna ona wnieść to żądanie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia do sądu właściwego do nakazania sprostowania danych i usunięcia pomawiających komentarzy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Impexeco N.V. / Novartis AG

(Sprawa C-253/20)

(2020/C 297/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IMPEXECO NV

Strona pozwana: NOVARTIS AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34-36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeśli produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) i generyczny produkt leczniczy wprowadzane są do obrotu w EOG przez przedsiębiorstwa powiązane ze sobą gospodarczo, to wówczas sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec dalszego obrotu w państwie przywozu generycznym produktem leczniczym przez podmiot dokonujący przywozu równoległego po uprzednim jego przepakowaniu polegającym na naniesieniu nań znaku towarowego, jakim opatrzony jest referencyjny produkt leczniczy, może prowadzić do sztucznego podziału rynków pomiędzy państwami członkowskimi?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej – czy sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec zmiany znaku towarowego należy oceniać w świetle przesłanek BMS?
- 3) Czy dla odpowiedzi na te pytania ma znaczenie to, że generyczny produkt leczniczy i produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) są identyczne lub mają taki sam efekt terapeutyczny, o czym mowa w art. 3 § 2 Koninklijk besluit van 19 april 2001 inzake parallelinvoer (dekretu królewskiego z dnia 19 kwietnia 2001 r. w sprawie przywozu równoległego)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 9 czerwca 2020 r. – PI Pharma NV / Novartis AG, Novartis Pharma NV

(Sprawa C-254/20)

(2020/C 297/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PI PHARMA NV

Strona pozwana: NOVARTIS AG, NOVARTIS PHARMA NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34 – 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeśli produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) i generyczny produkt leczniczy wprowadzane są do obrotu w EOG przez przedsiębiorstwa powiązane ze sobą gospodarczo, to wówczas sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec dalszego obrotu w państwie przywozu generycznym produktem leczniczym przez podmiot dokonujący przywozu równoległego, po uprzednim jego przepakowaniu polegającym na naniesieniu nań znaku towarowego, jakim opatrzony jest referencyjny produkt leczniczy, może prowadzić do sztucznego podziału rynków pomiędzy państwami członkowskimi?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej – czy sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec zmiany znaku towarowego należy oceniać w świetle przesłanek BMS?
- 3) Czy dla odpowiedzi na te pytania ma znaczenie okoliczność, że generyczny produkt leczniczy i produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) są identyczne lub mają taki sam skutek terapeutyczny, o czym mowa w art. 3 § 2 Koninklijk besluit van 19 april 2001 inzake parallelinvoer (dekretu królewskiego z dnia 19 kwietnia 2001 r. w sprawie przywozu równoległego)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 18 czerwca 2020 r. – Finanzamt T / S**

(Sprawa C-269/20)

(2020/C 297/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Finanzamt T

Druga strona postępowania rewizyjnego: S

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziane dla państw członkowskich w art. 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych⁽¹⁾ uprawnienie do tego, by uznać za jednego podatnika osoby mające swe przedsiębiorstwa na ich terytorium, które będąc prawnie niezależne, są ściśle związane ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, należy wykonywać w ten sposób,
 - a) że uznanie za jednego podatnika dotyczy jednej z tych osób, która jest podatnikiem w odniesieniu do wszystkich transakcji tych osób, czy też w ten sposób,
 - b) że uznanie za jednego podatnika musi bezwzględnie – a więc również kosztem istotnych uszczupień podatkowych – prowadzić do powstania grupy podatkowej VAT odrębnej od ściśle związanych ze sobą osób, stanowiącej fikcyjny podmiot, który należy stworzyć wyłącznie dla celów podatku od wartości dodanej?
2. Jeżeli w przypadku pytania pierwszego właściwa jest odpowiedź a): Czy z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego celów innych niż związane z działalnością przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 6 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388/EWG (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 lutego 2009 r., VNLTO, C-515/07, EU:C:2009:88) wynika, że w przypadku podatnika,
 - a) który z jednej strony prowadzi działalność gospodarczą, dokonując przy tym odpłatnych świadczeń w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej dyrektywy, a